

POSTANOWIENIE

19 grudnia 2025 r.

Sąd Najwyższy w Izbie Cywilnej w składzie:

SSN Grzegorz Misiurek

na posiedzeniu niejawnym 19 grudnia 2025 r. w Warszawie
w sprawie z wniosku Skarbu Państwa – [...] z udziałem J. S., D. S., M. S., G. K., D. S.1, E. K., A. S., K. S., P. S. i J. S.1
o stwierdzenie zasiedzenia nieruchomości,
na skutek skargi kasacyjnej D. S.1
od postanowienia Sądu Okręgowego w Poznaniu
z 15 listopada 2023 r., XV Ca 1044/23,

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania i orzeka,
że wnioskodawca i uczestnicy ponoszą koszty postępowania
kasacyjnego związane ze swoim udziałem w sprawie.**

(A.T.)

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub

wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Skarżący wniósł o przyjęcie skargi do rozpoznania w oparciu o pierwszą i drugą spośród wymienionych przesłanek.

Przez istotne zagadnienie prawne, o którym mowa w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c., należy rozumieć problem o charakterze prawnym, powstały na tle konkretnego przepisu prawa, mający charakter rzeczywisty w tym znaczeniu, że jego rozwiązanie stwarza realne i poważne trudności. Problem ten musi mieć charakter uniwersalny, co oznacza, że jego rozwiązanie powinno służyć rozstrzygnięciu innych, podobnych spraw. Chodzi przy tym o problem, którego wyjaśnienie jest konieczne dla rozstrzygnięcia danej sprawy, a więc pozostający w związku z podstawami skargi oraz z wiążącym Sąd Najwyższy, a ustalonym przez sąd drugiej instancji, stanem faktycznym sprawy (art. 398¹³ § 2 k.p.c.) i także w związku z podstawą prawną zaskarżonego wyroku (zob. postanowienia SN: z 21 maja 2013 r., IV CSK 53/13, z 3 lutego 2012 r., I UK 271/11, nie publ.). Konieczne jest przytoczenie argumentów prawnych, które prowadzą do rozbieżnych ocen. Skarżący powinien nie tylko wskazać przepis prawa (materialnego lub procesowego), którego dotyczy zagadnienie, ale także przedstawić pogłębioną argumentację prawną w celu wykazania, że zagadnienie jest istotne, a jego rozstrzygnięcie ma znaczenie dla merytorycznego rozstrzygnięcia w jego sprawie (zob. m.in. postanowienia SN: z 23 sierpnia 2007 r., I UK 134/07, z 9 lutego 2011 r., III SK 41/10, nie publ.).

Natomiast oparcie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania na tym, że istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów wymaga wykazania, że określony przepis prawa, mimo, iż budzi poważne wątpliwości, nie doczekał się wykładni albo niejednolita wykładnia wywołuje wyraźnie wskazane przez skarżącego rozbieżności w orzecznictwie w odniesieniu do identycznych lub podobnych stanów faktycznych, które należy przytoczyć (zob. postanowienia SN: z 13 czerwca 2008 r., III CSK 104/08, z 28 marca 2007 r., II CSK 84/07, nie publ.).

Sformułowane przez skarżącego zagadnienie prawne dotyczyło kwestii przerwania biegu zasiedzenia w wyniku zgłoszenia przez właściciela nieruchomości woli odzyskania posiadania i władztwa nad nieruchomością wobec posiadacza tej nieruchomości, który jest jednocześnie organem władzy publicznej. Potrzebę wykładni skarżący odniósł do art. 172 § 1 i 2 w związku z art. 336 k.c. w aspekcie przesłanek uznania posiadacza za posiadacza samoistnego i pojęcia posiadania nieruchomości.

Skarżący nie wykazał jednak, że przesłanki te rzeczywiście wystąpiły w ustalonym przez Sąd drugiej instancji stanie faktycznym. Zarówno zagadnienie prawne jak i potrzeba wykładni zostały – mimo oparcia ich na prawie materialnym – ukierunkowane na podważenie ustalenia, że nie doszło do utraty władztwa nad rzeczą przez Skarb Państwa. Skoro więc, jak stwierdził Sąd drugiej instancji, nie doszło do wykazania przerwy w biegu terminu zasiedzenia, to po upływie trzydziestoletniego okresu samoistnego posiadania spornej nieruchomości wnioskodawca nabył jej własność. Ustawodawca wyraźnie zastrzegł w art. 398¹³ § 2 k.p.c., że w postępowaniu kasacyjnym nie jest dopuszczalne powołanie nowych faktów i dowodów, a Sąd Najwyższy jest związany ustaleniami faktycznymi stanowiącymi podstawę zaskarżonego orzeczenia; podstawą skargi kasacyjnej nie mogą być zarzuty dotyczące ustalenia faktów lub oceny dowodów (art. 398³ § 3 k.p.c.).

Z tych względów Sąd Najwyższy orzekł, jak w sentencji (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).

O kosztach postępowania kasacyjnego orzeczono na podstawie art. 520 § 1 k.p.c.

Grzegorz Misiurek

(A.T.)

[a.ł]